

Arrest

nr. 187 141 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoeker op 19 januari 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, wordt op 9 maart 2010 onderschept door de lokale politie van de politiezone Midi ten gevolge van een winkeldiefstal. Op dezelfde dag wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 30 juli 2014 biedt de verzoeker zich aan bij de burgerlijke stand van Nieuwerkerken met het oog op een huwelijksaangifte met mevr. W. L. E. O., die de Belgische nationaliteit heeft. Op

25 september 2014 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Nieuwerkerken een beslissing houdende weigering van huwelijksvoltrekking.

1.3. Op 13 oktober 2014 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 148 241 van 22 juni 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 12 juli 2016 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 6 januari 2017 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 19 januari 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.07.2016 bij onze diensten werd ingediend door:

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 05.01.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan O. M. (...) te willen overhandigen.

“(…)”

1.5. Op 6 januari 2017 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 19 januari 2017. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)”

De heer

“(…)”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat verzoekers de schending van deze beginselen inroepen inzake de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Dat de redenen tot onontvankelijk in de bestreden beslissing als volgt worden uiteengezet:

"Uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 05.01.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter § 3.

Dat betrokkene in zijn land van herkomst geen toegang tot een adequate gezondheidszorg heeft. Dat de gezondheidszorg in Algerije slechts in beperkte mate beschikbaar is en kwalitatief niet aan de dezelfde standaarden voldoet als de gezondheidszorg in België.

Dat er zich zodoende ernstige gezondheidsrisico's kunnen voordoen ingeval van gedwongen terugkeer. De lopende behandelingen zouden op deze manier onderbroken worden waardoor een snelle achteruitgang te verwachten is.

Dat hierdoor de bestreden beslissing niet afdoende en draagkrachtig werd gemotiveerd.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

Dat hierbij dient verwezen te worden naar het arrest nr. 83.956 van de Raad van 29 juni 2012: "De verwerende partij stelt terecht dat de formele motiveringsplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig."

In casu worden de voormelde rechtsregels alsook de formele en de materiële motiveringsplicht geschonden in samenhang met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nu artikel 9ter §1, eerste lid voorziet dat de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen wanneer deze op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft en nu er in de bestreden beslissing niet duidelijk uiteengezet werd waarom geen van de twee voorziene situaties van toepassing is.

Dat in het advies van de arts-adviseur evenmin wordt uiteengezet waarom geen van de twee voorziene situaties van toepassing is. Immers, de arts-adviseur besluit enkel dat de zieke niet op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet pertinent en draagkrachtig."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker poneert dat hij in zijn land van herkomst (Algerije) geen toegang tot adequate gezondheidszorg heeft en dat er zich ernstige gezondheidsrisico's kunnen voordoen ingeval van gedwongen terugkeer. Hij stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte geen motivering zou bevatten omtrent de onmogelijkheid tot adequate behandeling in het herkomstland.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin duidelijk wordt gesteld dat "er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (...)" (eigen onderlijning)

In tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft, heeft de ambtenaar-geneesheer aldus wel degelijk geadviseerd dat zelfs ingeval van volledige afwezigheid van behandeling in het herkomstland, er geen sprake zal zijn van een risico voor het leven, de fysieke integriteit of een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De ambtenaar-geneesheer heeft bijgevolg alle (beide) toetsingscriteria in rekening gebracht dewelke zijn opgenomen in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij merkt op dat dat verzoeker de vaststellingen van de controlearts geenszins weerlegt, met name dat :

- alle neurologische parameters normaal bleken,*
- hij in goede toestand de spoed kon verlaten,*
- Verdere neurologische opvolging geen verdere verwickelingen kon objectiveren,*
- Er geen specifieke afwijkingen gevonden werden bij allerhande onderzoeken (CT-SCAN hersenen, bloedonderzoeken, EEG),*
- na ontslag uit het ziekenhuis er geen controle-afspraak nodig werd geacht,*
- er sindsdien geen acute opstoten zijn geweest, noch hospitalisaties.*

Bovendien laat verzoeker na, in zijn uiterst summiere stelling dat “men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren heeft rekening gehouden”, te preciseren welke concrete gegevens niet of onvoldoende in rekening zouden gebracht zijn. Ten andere werd in het advies van de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk rekening gehouden met alle door verzoeker aangebracht documenten, i.e. “het medisch getuigschrift van 24.05.2016 + bijlagen van 05.01.2016, 14.11.2015, 14.11.2015”

Een en ander heeft tot gevolg dat de arts-adviseur geenszins onwettig, laat staan kennelijk onredelijk tot het besluit gekomen is dat verzoeker niet aan een ziekte lijdt zoals omschreven in artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet.

In dat opzicht kan ook worden verwezen naar volgende rechtspraak:

- R.v.V. nr. 181.368 van 27 januari 2017*

“Zoals duidelijk blijkt heeft de arts-adviseur in zijn advies meegedeeld waarom een terugkeer naar het herkomstland geen onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken bij gebrek aan medische behandeling aldaar. Immers weerhoudt de arts-adviseur de ernst van de aandoening niet. Nu verzoekende partij de redenen van de arts-adviseur waarom hij tot deze bevinding komt niet met concrete argumenten heeft weten te weerleggen, slaagt zij er met een verwijzing naar de door haar voorgelegde medische attesten die gewag maken van een verergering van de toestand bij stopzetting van behandeling niet in om afbreuk te doen aan het besluit van de arts-adviseur waaruit blijkt dat behandeling niet noodzakelijk is.”

De bestreden beslissing is dan ook rechtmatig gebaseerd op artikel 9ter § 3 – 4° van de Vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk staat gestipuleerd dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard indien de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid, zonder meer.

Tot slot, aangezien verzoeker tevens de formele motiveringsplicht geschonden acht, dient benadrukt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer mee betekend werd, zodat verzoeker volledig in kennis werd gesteld van de feitelijke en juridische gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De rechtsgeldigheid van een motivering waarbij verwezen wordt naar een advies, dat mee ter kennis wordt gebracht met de bestreden beslissing, werd inmiddels herhaaldelijk bevestigd in de rechtspraak:

- R.v.V. nr. 181 387 van 30 januari 2017*

“Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken, waarnaar wordt verwezen, aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). De verzoekende partijen betwisten niet dat de eerste verzoekende partij in het bezit werd gesteld van dit advies en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samen gelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht. Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals

voorgescreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.”

Het eerste middel is bijgevolg niet ernstig.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is nu “(u)it het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 05.01.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) (...) kennelijk niet (blijkt) dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”. In het genoemd advies van de arts-adviseur van 5 januari 2017, dat onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoeker werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt toegelicht dat uit het standaard medisch getuigschrift en de bijlagen blijkt dat bij de verzoeker een “epileptisch insult werd waargenomen”, dat hij in observatie werd gehouden en dat bleek dat er “eerder sprake (was) van “clonieën”, waarschijnlijk in het kader van slaapstoornissen en veel stress om socio- economische redenen”, dat alle neurologische parameters normaal waren en dat de verzoeker in goede toestand de spoed kon verlaten. De arts-adviseur wijst er verder op dat er “geen specifieke afwijkingen (werden) gevonden bij allerhande onderzoeken (CT-SCAN hersenen, bloedonderzoeken, EEG)” en dat er na ontslag “geen controle-afpraak nodig (werd) geacht”. De arts-adviseur stelt verder dat er “een normale long- en hartfunctie (is)” en dat er inmiddels “geen acute opstoten, noch hospitalisaties nodig (waren)”. Hij besluit uit dit alles dat “er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats

te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister is aangesteld en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals *in casu* voorligt, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient bijgevolg te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Immers, indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij *“in zijn land van herkomst geen toegang tot een adequate gezondheidszorg heeft”*, dat *“de gezondheidszorg in Algerije slechts in beperkte mate beschikbaar is en kwalitatief niet aan (...) dezelfde standaarden voldoet als de gezondheidszorg in België”* en dat *“er zich*

zodoende ernstige gezondheidsrisico's kunnen voordoen ingeval van gedwongen terugkeer". De lopende behandelingen zouden op deze manier immers "onderbroken worden waardoor een snelle achteruitgang te verwachten is". Hij gaat er evenwel aan voorbij dat de arts-adviseur heeft vastgesteld dat hij op 13 november 2015 in observatie werd genomen en dat alle neurologische parameters normaal bleken, dat er bij allerhande onderzoeken geen specifieke afwijkingen werden gevonden, dat er een normale long- en hartfunctie is en dat er inmiddels geen acute opstoten, noch hospitalisaties nodig waren. De verzoeker gaat niet in op deze concrete vaststellingen uit het medisch advies van de arts-adviseur. Gelet op deze vaststellingen, maakt de verzoeker met zijn algemene betoog over de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de gezondheidszorg in Algerije en de "ernstige gezondheidsrisico's" die zich kunnen voordoen ingeval van een gedwongen terugkeer – waarbij hij nalaat verder te specificeren welke gezondheidsrisico's zich dan wel zouden kunnen voordoen – niet aannemelijk dat de arts-adviseur op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat "er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Voor zover de verzoeker verwijst naar het arrest nr. 83 956 van 29 juni 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich *in casu* niet beperkt heeft tot het oordeel dat de verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar de verzoeker stelt dat "de arts-adviseur (...) enkel (besluit) dat de zieke niet op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit", geeft hij blijk van een foutieve lezing van het medisch advies van 5 januari 2017, waarin duidelijk wordt vastgesteld dat "er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1.1. In een tweede middel, dat uitsluitend gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, al. 1 van de Vreemdelingenwet, nl. het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Dat verzoeker echter reeds langdurig in België verblijft nadat hij verschillende jaren heeft gewacht op de behandeling van zijn procedures. Dat verzoeker gedurende al deze jaren op het grondgebied werd toegelaten.

Dat het in die omstandigheden begrijpelijk is dat verzoeker niet meer in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Dat bovendien de medische problematiek van verzoeker ten zeerste een terugkeer naar het land van herkomst verhindert.

Dat aldus de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met de werkelijke toestand. De motivering is dan ook niet pertinent en draagkrachtig. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2.1.2. In een derde middel, dat uitsluitend gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker roept ook de schending van het redelijkheidsbeginsel in.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

(R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoeker vele jaren ongemoeid werd gelaten en hij daardoor uiteraard geen geldig paspoort met geldig visum meer kan voorleggen, en dat verzoeker om die reden het land zouden moeten verlaten.

Dat het eveneens tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoeker zou moeten terugkeren naar het land van herkomst terwijl de behandelende dokters van verzoeker bevestigden dat dit op medisch vlak ernstige complicaties kan inhouden.

Verzoeker is reeds lange tijd in België en meent dan ook een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van zijn langdurig verblijf.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoeker nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag er een algemeen gedoogbeleid wordt gevoerd opzichtens de aanvrager.

Dat dit in hoofde van verzoeker ook dient te gelden.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat verzoeker verder de noodzakelijke medische behandelingen kan blijven ondergaan.

Dat verzoeker immers voor zijn gezondheidstoestand volledig afhankelijk is van de behandelingen die hij hier in België ontvangt.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen als volgt op wat in het tweede en het derde middel wordt aangevoerd:

“In het tweede middel en het derde middel herneemt verzoeker dezelfde inbreuken zoals verwoord in zijn eerste middel, doch past hij ze ditmaal toe op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Daarnaast acht verzoeker tevens het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Verzoeker meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen zou weergeven waaraan het ten grondslag ligt. Er zou zijns inziens ten onrechte geen rekening zijn gehouden met de medische problematiek en met het feit dat hij sedert meerdere jaren op het grondgebied zou toegelaten zijn en dat het “redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten”.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: ‘verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; niet in het bezit van een geldig paspoort.’

Verzoeker betwist niet dat hij sedert jaren illegaal in het land verblijft en dat hij thans evenmin over de vereiste verblijfsdocumenten beschikt.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat zowel het gezins- en familieleven als de gezondheidstoestand van verzoeker werden onderzocht alvorens de beslissing tot verwijdering werd

genomen. Inderdaad staat in het administratief dossier vermeld wat volgt: (stuk voor de volledigheid ook als bijlage gevoegd)

“Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

Gezins- en familieleven: het is inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Betrokkene toont op generlei wijze aan waarom zijn partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met hem een gezinsleven in het land van herkomst uit te bouwen.

Hoger belang van het kind: nvt.

Gezondheidstoestand: geen actuele geattesteerde onmogelijkheid tot reizen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde reeds meermaals (onder meer op 13.11.2014 in het arrest met nummer 133.166) dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het bestuur geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt en dat het volstaat dat ‘op de een of andere manier blijkt dat rekening werd gehouden met de in die bepaling vermelde elementen indien relevant in de voorliggende zaak’.

Welnu, er kan op basis van het administratief dossier alleen maar vastgesteld worden dat de beslissende overheid wel degelijk expliciet rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingen alvorens werd beslist om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13.

In de mate dat verzoeker de schending van het redelijkheidbeginsel opwerpt stellende dat zijn aanwezigheid in België steeds zou zijn gedoogd, dient geantwoord dat er bezwaarlijk van een gedoogbeleid kan worden gesproken, om de enkele reden dat verzoeker gedurende zijn jarenlang illegaal verblijf nooit werd gerepatrieerd.

Bovendien werd aan verzoeker reeds op 9 maart 2010 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, een bevel waaraan hij klaarblijkelijk nooit vrijwillig gevolg heeft gegeven.

Zodoende kan verzoeker niet ernstig beweren dat hij ‘jarenlang ongemoeid is gelaten’ dan wel dat zijn illegale aanwezigheid door de Belgische autoriteiten werd toegelaten.

Gelet op al wat voorafgaat, is het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins onwettig gemotiveerd en al evenmin in strijd met het redelijkheidbeginsel of met de rechtmatige verwachtingen van verzoeker.

Het tweede en derde middel zijn niet ernstig.”

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker “niet in het bezit (is) van een geldig paspoort”.

Aldus kunnen ook de motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden

beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst wordt er op gewezen dat de verzoeker de vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort”* niet betwist.

In het tweede middel laat de verzoeker gelden dat hij *“reeds langdurig in België verblijft nadat hij verschillende jaren heeft gewacht op de behandeling van zijn procedures”*, dat hij *“gedurende al deze jaren op het grondgebied werd toegelaten”* en dat het in die omstandigheden begrijpelijk is dat hij niet meer in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat hij zowel op 9 maart 2010 als op 13 oktober 2014 reeds een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten, zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden gedurende al die jaren op het grondgebied te zijn toegelaten. Uit de stukken van het administratief blijkt ook niet dat de verzoeker gedurende (een deel van) de periode die hij op het grondgebied verblijft enige (precaire) verblijfstitel zou hebben mogen ontvangen waaruit een dergelijke toelating blijkt. Met een dergelijke summiere poging om zijn nalatigheid om een geldig paspoort voorzien van een geldig visum te kunnen voorleggen te vergoelijken, slaagt de verzoeker er niet in de vaststellingen in de tweede bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de tweede bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft genomen.

Waar de verzoeker in het tweede middel nog betoogt dat zijn *“medische problematiek (...) ten zeerste een terugkeer naar het land van herkomst verhindert”*, wordt er op gewezen dat de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 6 januari 2017 onontvankelijk werd verklaard omdat *“(u)it het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 05.01.2017 (...) kennelijk niet (blijkt) dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”* en dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoeker geen gegronde middel tegen deze beslissing heeft aangevoerd. Deze beslissing werd op dezelfde dag als de tweede bestreden beslissing genomen en samen met de laatstgenoemde beslissing aan de verzoeker ter kennis gebracht, zodat de verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de tweede bestreden beslissing *“werd genomen zonder rekening te houden met de werkelijke toestand”*.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de bespreking van het tweede middel volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.4. Daar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu*, nu niet blijkt dat meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag zouden spelen en gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid, kan de verzoeker in het derde middel niet dienstig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel.

Voor zover de verzoeker in het derde middel nog wijst op de vele jaren die hij ongemoeid zou zijn gelaten en op zijn medische problematiek, kan – louter ten overvloede – nog worden verwezen naar wat hieromtrent *supra*, onder punt 3.2.3.2., reeds werd gesteld. Waar hij meent een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van zijn langdurig verblijf, wordt er op gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat hij hiertoe enige aanvraag zou hebben ingediend, laat staan dat hem een dergelijk recht erkend zou zijn.

3.2.3.5. Het tweede en het derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN